

Hjagespeiderne

Julen 1946

Paa Stjernetæpper lyseblaa...

MÅNEDENS VERS

Luciasång

*Nu vaknen och glädjens! Lucia är här,
och Natten mot Morgonon vänder.
De skimrande Ljusen i Kronan hon bär,
och Hoppet i Hjärtet hon tänder.*

*Välkommen, du Midvinterns strålande Mō,
du tröstande Budbärarinna!
Se Livet, som höljes av Frost och av Snö,
skall Seger ånya dock vinna.*

*Välkommen, välkommen på nytt i vårt Hus,
du Ljusbrud, som Natten betvingar
och tänder i Mörket en Strimma av Ljus
och Hoppet och Glädjen oss bringar!*

S. Hallström.

Kære Spejdere!

Naar dette Blad kommer, er det ved at blive de Tider, hvor man med en Bunke Kort foran sig skal til at skrive Aarets Julehilsener. Først ser det saa uoverkommeligt ud: der ligger den lange Liste, nu er man ved den sidste Frist, og nu skal det altsaa være.

Men naar man først er kommet i Gang, sker der det mærkværdige, at man gribes af sit Skriveri. Der var saa mange Breve, man forsøgte at svare paa i Aaret, der gik, men nu ser man dem for sig allesammen, Vennerne, man altid har det godt med, Veninderne fra Skolen, Familie-medlemmerne, og de sjove Enere, man mødte i Aarenes Løb, og som man ogsaa har et eller andet fælles med. Og mens Pennen sprutter henad Papiret, ser man dem alle for sig i den lange Kæde, som er et Stykke af ens Liv; maaske kan man kun finde paa at skrive „glædelig Jul og godt Nytaar“, men man mener en hel Masse godt med det, — og dem, der faar Kortet, ved det ogsaa og ved, at i Ønsket om det gode Nytaar ligger ogsaa Ønsket om, at vi maa ses og have det godt og hyggeligt sammen igen engang.

Noget af det bedste ved Julen er dette, at den standser os i vort daglige Kissejav og gør os stille i Erindringen og i Ønsket for dem, vi kender, men ogsaa for de mange, mange ud over hele Jorden, som vi aldrig saa.

Det bliver en svær Jul for Europa. Man behøver ikke at være saa forfærdelig gammel for at fatte, *hvor* svær den bliver. Sidste Aar var det den første Jul i mange Aar, hvor der ikke var Krig, og man aandede lykkeligt ud endnu; men i Aar er der mange, der er knugede af Angst for, hvor lang Tid det skal vare, inden den virkelige Fred kommer.

Den virkelige Fred, den store Fred, den ligger langt ude i Fremtiden; den naas først, naar vi alle har lært at forstaa lidt mere og at yde meget mere, naar vi har lært en Barmhjertighed og en Kærlighed, der er over al Forstand.

Og saa ønsker jeg da jer en god Jul, alle I glade blaa, og et godt Arbejdsaar; og mens jeg skriver det, tænker jeg paa meget godt, jeg oplevede i Aaret, der gik, og paa det store ukendte Aar 1947, hvor der gerne skulde naaes saa meget, — og nynner imens en Strofe af en god gammel dansk Sang:

— Fred med hver Sjæl, som mig har kær,
og dem, jeg aldrig saa.

Ann Sofie

PIGESPEIDERNE

UDGIVET AF
DET DANSKE PIGESPEJDERKORPS

REDIGERET AF
FRU ANNESOFIE HERMANN

EN *Jul* I DET FREMMEDE

★ ☆ ★

Karen var ude at gaa sig en „Tænketur“. Saa-dan kaldte hun det for sig selv, naar hun maatte ud at trave en ordentlig Tur alene for at faa et eller andet Problem klarat. Baade hendes Forældre og Kammerater drillede hende og sagde, at hun var en sær Størrelse, fordi hun havde den Vane at gaa alene; hun smilede bare lidt forlegent til deres Bemærkninger og lod dem snakke, for hun kunde umuligt fortælle dem, at der nu igen var et Spørgsmaal, der skulde klares, de fik saa tænke, hvad de vilde.

Denne Gang var der noget, der pinte hende mere end nogensinde før. Der var kun godt otte Dage til Jul, og hun saa nu med forfærdende Klarhed, at hun slet ikke var i Stand til at holde Jul i Aar. Hun var med sine fjorten Aar et klogt og vaagent Pigebarn, der daglig fulgte med i Hjemmets Avis, saa hun vidste godt, hvordan det saa ud ude i Verden, hvor Millioner af Menne-sker sultede eller gik paa Sultegrænsen, og hvor Tusinder af Børn var uden Hjem eller nogen, der kunde tage sig af dem. Hun havde vidst dette længe, men skudt det fra sig, som saa mange gør, naar de ikke synes, at de kan komme til at hjælpe

direkte; hun havde syslet med sine Julegaver, nu var de færdige; hun havde allerede ordnet alle Juleforberedelserne hjemme, fordi Mor i Decembertravlheden altid maatte hjælpe Far i Forretningen; hun havde tilrettelagt Troppens Jule-good-turn, kort sagt, hun havde slidt som et lille Bæst, ikke mindst for at døve sin Samvittighed og slippe for at tænke paa „dem derude“. Men nu gik det altsaa heller ikke længere, nu saa hun det endelig i Øjnene, at det vilde være hende umuligt at holde Jul paa god gammel dansk Maade med Kirkegang og Gaver og Lys og Varme og god Mad. Mens hun travede ud ad Vejen med Hænderne dybt i Lommerne, slog hun fast for sig selv, at ingen kan flygte fra sin Samvittighed hverken ved Hjælp af Undskyldninger eller ved Travlhed; hvis hun skulde naa i Aar at holde Jul med Fred og Glæde i Sindet, saa maatte hun selv gøre en eller anden virkelig Indsats imod den store Nød, og det skulde være noget, der battede, noget, der krævede meget af hende, og det skulde være med det samme.

Da Beslutningen endelig var taget, skridtede hun maalbevidst af Sted mod den nærmeste

Kiosk, hvor hun slog op i Telefonbogen og fandt Adressen paa „Red Barnet“s øverste Leder. Uden Tøven ringede hun en Timestid senere paa hos denne Dame, om hvem hun vidste, at hun med hele sig selv gik ind for at hjælpe Europas ulykkelige Børn. Karen var saa sikker i sin Sag, saa hun ikke var det mindste nervøs for at ringe paa. Dette var jo hendes absolutte Alvor, det maatte enhver da kunde forstaa.

Det var Damen selv, der lukkede op. Hun saa lidt forbavset paa det lange, ivrige Pigebarn, der i rivende Fart fortalte om sine Bekymringer og om sin Vilje til at tage fat med hvadsomhelst og hvorsomhelst bare straks og helst noget svært. Damen saa lidt træt ud og havde vist mest Lyst til at henvise Karen til det Kontor, der nu engang tager sig af den Slags, men noget hos Pigebarnet fik hende til at lade det være og i Stedet tage hende med ind i sin Stue, der i al sin Hyggelighed for Øjeblikket bar tydelige Spor af at være Centrum for et vældigt Arbejde. Da hun endnu engang havde taget Karen nøjere i Øjesyn, sagde hun: „Ja se, lille Karen, jeg har maaske en Op-gave til dig, men den er svær, og den vil kræve, at du opgiver din egen Jul, og jeg forstod, at det jo egentlig var den, du vilde redde.“

Karen saa tøvende paa hende, saa slog hun Haaret tilbage med et rask Kast. „Det er rigtigt, jeg tænkte dybest set som en rigtig Egoist, skønt jeg troede det modsatte, men nu skal De netop faa min Jul, hvis da Far og Mor vil gaa med til det.“

„Naturligvis maa vi allerførst spørge dem, og det vil jeg gøre, før jeg overhovedet indvier dig i min Plan.“

„Aa nej, maa jeg ikke nok faa det at vide!“

„Nej!“ Damen smilede til Karen. „Nu gaar du hjem, og i Aften kommer jeg selv og taler med din Far og Mor, og saa skal vi se, hvordan Sagen stiller sig.“

Det blev en lang Samtale, Damen den Aften havde med Karens Far og Mor. Karen selv sad oppe paa sit Værelse og dirrede af Nervøsitet. Endelig blev hun kaldt ned. Hun saa forskrækket paa sin Far, der var lidt bleg, og paa sin Mor, der havde Taarer i Øjnene, men da de begge to, og Damen med, smilede til hende, følte hun sig mere rolig. Saa sagde Damen: „Du faar, som en hel Undtagelse, for du er jo alt for ung, Lov til at komme med vor næste Hjelpeekspedition med Mad og Tøj og Medicin til Ungarn. Vi skal af Sted i Overmorgen, og vi har haft svært ved at faa Folk med denne Gang, netop fordi de skal være borte i Julen. Du vil komme til at arbejde med Maduddelingen, og du maa være forberedt paa at blive meget træt baade af at arbejde og af at se paa al den Nød og Elendighed. Men vil du altsaa ofre din Jul for de Børn dernede, saa gør du en virkelig Indsats, saadan som du bad om at faa Lov til.“

„Jeg vil forfærdelig gerne,“ hviskede Karen, som nu pludselig slet ikke var saa sikker paa sig selv, „hvis jeg da maa?“ Hun saa op paa sin Far og Mor, der bare nikkede. „Og hvordan med Skolen?“

„Vi har talt med din Rektor i Telefonen, og du har faaet Lov til at rejse.“

Hvordan Karen kom af Sted, forstod hun næppe. Hvert Minut var kostbart. Hun fik Instrukser, og hun blev vaccineret, og hun laante Tøj, der egnede sig, af baade den ene og den anden, som hun slet ikke kendte, og hun havde saa travlt, saa hun var helt tummelumsk. Hvordan hun fik sagt Farvel derhjemme, vidste hun heller ikke, hendes Mor stak til sidst en lille tynd Pakke i Lommen paa hende og puffede hende ud ad Døren.

Saa kørte de.

Damen, som Karen blindt beundrede, var selv med denne Gang, det gav Tryghed. Hvor hun færdedes, maatte da alle Vanskeligheder vige. Det gjorde de for Resten ogsaa, saa Konvojen kom

forholdsvis hurtigt og sikkert frem. Om Rejsen skal der forøvrigt ikke fortælles her, for saa blev vi ikke færdig foreløbig, og heller ikke om Arbejdet med at koge Havresuppe i de store Kedler og med at dele det ud til den store Skare af sultne Børn, der mødte op med de mest fantastiske Spisegrejer, og hvis Øjne straaledede, naar de syntes, at de fik en lille Draabe ekstra i Krusene eller de gamle Konservesdaaser, der gjorde det ud for baade Kop og Tallerken.

Karen sled i det fra Morgen til Aften, og det skal siges til hendes Ros, at hun holdt Arbejdstempoet med de voksne, men naar Arbejdet var forbi, saa tumlede hun ogsaa om i sin Køje, og sov med det samme af Træthed.

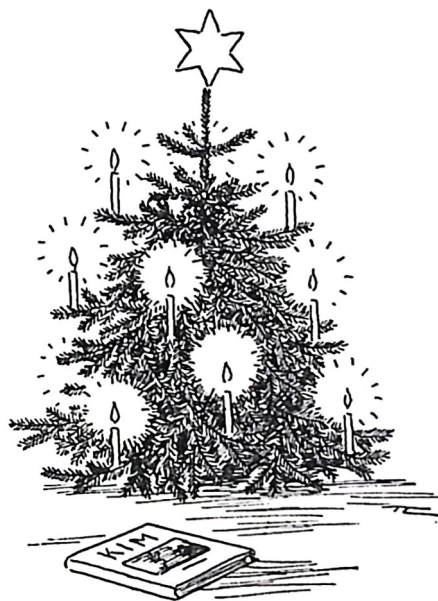
Juleaftensdag kom Damen hen til hende og sagde, at nu maatte hun gaa ind at hvile sig, „for i Aften skal du da ikke sove, vel?“ Karen svarede ikke, havde hun gjort det, saa var der sluppet en lille Taare ned ad Kinden, for hun længtes frygteligt efter dem derhjemme i Dag, men man maatte holde sig stiv, og det lykkedes.

Da Aftensmaden var delt ud, samlede Damen alle sine Hjælpere i sit Rum, der baade var lille og tarveligt, men der havde hun sin Overraskelse til dem. Et lille Juletræ havde hun skaffet, og en halv Snes Lys havde hun listet med hjemmefra, og saa havde hun en Plade Chokolade til hver af dem. Det var det hele. Men det blev alligevel en vidunderlig Juleaften, for allesammen var de saa gennemtrængt af dette, at det, at de sad her sammen i deres frivillige Fattigdom, det var i dybeste Forstand som at knæle ned ved den fattige Krybbe i Bethlehem, og det, at de forsøgte at hjælpe netop Børnene her, det var næsten, som om de var med til at lægge et lunende Tæppe over det lille nyfødte Julebarn i Krybben. De talte ikke saa meget om det, men de følte det alle. Saa læste Damen Julens Evangelium, og de sang alle de gamle Julesalmer og syntes aldrig, de havde lydt saa dejligt som her i det lille, fattige Rum. Bagefter fik de deres Julebreve frem, som de havde haft med, og smaa Gaver, som Venner i sidste Øjeblik havde stukket til dem lige før Afrejsen, og adskillige af dem knuste en lille Taare, for det gør man jo, baade naar man er glad og bedrøvet, og naar ens Sjæl er rigtig levende. Karen sad med Bogen, som hendes Mor havde stuk-

ket til hende til Farvel, det var Bogen om Kim, hun havde ønsket sig den, hun kendte den allerede og vilde saa gerne eje den, og nu sad hun her med den i Hænderne langt ude i det fremmede og følte sig meget lille, men for første Gang i lang Tid i Kontakt med det bedste i sig selv og med de bedste i sit Land, baade de levende og de døde.

Da Klokken nærmede sig Midnat, gik de alle i Kirke, for saadan gør man om Julen i de katolske Lande, og selv om Kirken var frygtelig ødelagt, med raa Brædder slaaet for de knuste Ruder, og selv om de mange, mange Mennesker var daarligt klædt og syge og fattige at se paa, og selv om Karen ikke forstod noget af Gudstjenesten, saa var det den skønneste Julenat, hun havde oplevet, for hun erkendte dybt i sig selv, at alt det ydre ved en festlig Jul, alt det „juleagtige“, som vi alle holder af, det kan være godt nok, men selve Julens varme, bankende Hjerter fornemmer man kun, naar man for Alvor bøjer Knæ for det lille Barn, der baade er Julens Giver og dens Herre.

J. M. W.

☆ ☆ ☆ ☆ ☆ ☆ ☆

Rødkind OG LILJEHVID

Det var lige for Jul — en graa, fugtig Vinterformiddag.

Kirsten — 5 Aar — og Hans — 4 Aar — sad i Spise-stuen med Næserne trykkede mod Ruderne og stirrede ud i det triste Asylstræde i Haab om, at der skulde komme noget morsomt. Det var nu ind under Jul saa svært at faa Tiden til at gaa. Paa den anden Side af Gaden stod Købmand Jacobsen — kaldet „Trip-Jacob“ — ved Siden af en Botte Spegesild og et Bundt Træsko trukket paa Snore, og i Vinduet ovenover sad Fru Regina Brun paa en Forhøjning og bestilte ikke en Smule andet end at kigge i sit Gadespejl og faa Tiden til at gaa.

Alle stirrede haabløst op og ned ad Asylstræde, hvor der ikke skete noget som helst.

Endelig — endelig viste der sig ved Hjørnet af Gaden noget smaat og graat, der uhyre langsomt sneglede sig frem ad det sølede Stræde.

„Nu gaar Murer Jensens Unger paa Asylet,“ meldte Kirsten, og Hans gyste, for det vidste han, man burde, naar Murer Jensens blev omtalt.

Murer Jensens var den lille Bys Smertensbørn — en fattig, snavset og uforbederlig letsindig Familie, hvis Hjem var et bundløst Roderi, hvori en talrig Børneskare hyggede sig. Da Mureren i sin Tid hjemførte sin Brud og deres første Barn blev født, fik det Navnet Aleksandrine Christiane Victoria Jensen, og dermed var Familiens Fantasi i Retning af Navne aldeles udtømt, saa de for Resten nøjedes med en Slags Numerering. Nu havde de ældste Børn Bypladser, og Sekstus, Syvert og Otto gik

i Skole. Nita, Timand og Elvira gik paa Asylet, og Tolmand var saa lille, at man aldrig saa ham. Udenfor Familiens Hule stod sommetider Vraget af en Barnevogn med revnet Kaleche, i hvis forfærdelige, fugtige Dyb der paa det vaadeste Sted laa en Bajerflaske med Etikette paa — forsynet med Sut og halvfuld af Mælk. Intet forslog paa Familien Jensen, og intet kunde formaa dem til at holde sig rene og hele.

Al Byens Veldædighed og Moralprækener prellede af paa de evigglade Jensens.

Nu bevægede altsaa de tre smaa Søskende sig ned gennem Asylstræde med en Fart af 10 Mtr. i Timen. Spændetampen paa deres smaa snavsede Frakker sad oppe under Skuldrene, og ellers bestod deres Udstyr mest af strikkede Huer, store Halstørklæder og lange Næser. Alles Bukser var vaade, og Timand havde aabenbart en frygtelig „daarlig Samvittighed“ af værste Sort i sin Buksebagdel, der dinglede nede i Nærheden af hans Hæle. Om Halsen havde hver en stor firkantet Sækkelærredspose, i hvis nederste slunkne Hjørne helt nede ved Brostenene der laa en Klump af et eller andet spiseligt.

Fremrykningen foregik saa uendelig langsomt, at skønt Asylstræde kun havde 10-12 Huse, tog Turen det meste af en Formiddag. De gik tre smaa Skridt frem, stod stille og saa sig tilbage, legede med en eller anden lille Hund, tabte en Vante og gik tilbage efter den, stirrede længe ind ad Trip-Jakobs Vindue og andre Vinduer og pillede sig i Næsen — følte henad alle skidne Mure og klappede paa alle Gelændere — fandt morsomme Ting paa Gaden og dvælede længe ved dem — traadte i alle Hundeklatter — og naar de var kommet et Par Huse frem, satte de sig paa en Trappesten, gravede i Posen og fortærede de ædelere Dele af Madpakken. Saa avancerede de lidt igen.

Trip-Jakob og Fru Brun betragtede dem med Værmelse og Hans og Kirsten med interesseret Forargelse — især Kirsten, som var proper, dydig og energisk.

„De skulde vaskes, skulde de,“ sagde hun.

Hans svarede ikke. Han havde ingen særlig Sympati for Vask, og i dette Tilfælde saa det ud til at ville blive en særlig smertelig Operation.

„Hvad for en Slags Jul tror du, at Jensens har?“ spurgte Hans for at føre Samtalen hen paa noget andet. „Tror du, de har Juletræ?“

„Naj! Juletræ!“ Kirsten fnyste. „De har maaske en snavset Gren pyntet med Avispapir. Er der noget ved at have Jul i det Svineri? Mor siger, de har Dyr i Haaret,“

„Dyr!“ Hans havde været i Zoologisk Have i København, og var i sin barnlige Letsindighed og Uforstand ved at glide over i Fantasien om, hvor inderlig hyggeligt og rart det kunde være at have nogle smaa bløde, laadne Dyr hos sig i Sengen. „Giffaffen —?“

„Giffaffen!“ — Kirsten fnyste igen — „Nej — ækle Dyr som *bider* — ligesom Edderkopper og Myrer. Nej, vi skulde gaa derhen med en stor Balje og en Gulvskrubbe. Og saa skulde vi pille alt deres snavsede Tøj af dem og stoppe dem i Baljen og skrubbe dem, ligesom Anna skrubbes Kartofler — med Sand og Grønsæbe — og Timands Næse skulde pudses — og Nitas og Elviras Haar skal redes og flettes, saa det ikke kan hænge ned i Ansigtet — *haarkt!*“ sagde Kirsten og kneb Munden sammen. „De skal allesammen have tykke, rene, hjemmestrikkede Uldbukser og Uldtrojer paa. Og saa river jeg deres lasede Gardiner af og pudser Vinduerne med — med *Saltsyre!* Og jeg tager alle deres væmmelige gamle Møbler med en Ildtang og smider dem ud paa Gaden og stikker Ild paa dem —“

„— rigtig klog, Mand! Det *maa* man ikke!“ sagde Hans.

„Jeg *maa* — for det er *min* Historie.“

Hans sank ydmyget sammen, men var af og til noget taknemmelig i Eftermiddagens Løb.

Næste Morgen tidlig, mens det endnu var aldeles mørkt, vækkedes Mor af en undertrykt Snoften og Hvisken fra Børnenes Senge. Uroen voksede og blev efterhaanden til en halvhøj Parlamenteren. Til sidst sjokkedes der paa Tøfler over Gulvet, og Mor skintede i Mørket to Hoveder ved sin Seng. „Hvad er der, Børn?“ — „Det er Hans, som er saa ked af det,“ meldte Kirsten, mens samtidig Hans' Snoften blev til rigtig Sorg, der brød alle Skranke. „Det er for det, at Jensens — de har det saa rædsomt sorgeligt! De sidder helt bart paa Gulvet med Uldbukser paa og ingen Gardiner og har ingenting — og nu er det snart Jul —!“

„Hvorfor i al Verden gør Jensens dog det?“ Mor gned sig i Øjnene — „Du kan tro, Hans, at Jensens ligger i deres Senge og sover —.“ — „Nej!“ raabte Hans fortvivlet, „for dem har Kirsten *brændt!*“ — „Brændt dem!“ udbød Moderen forskrækket og forvirret over alle disse

Ulykker og Forbrydelser, der væltedes over hende paa fastende Hjerte. Kirsten, som forlængst var blevet betænkelig ved sit eget Værk, begyndte nu ogsaa at tude.

Men nu var Far vaagnet, og han forstod Situationen. Hans rolige Stemme lød ud i Mørket. „Det er meget forkert af Kirsten at brænde Jensens Ting uden at sørge for, at de faar noget bedre i Stedet. Det *maa* vi gøre noget ved! Kom nu her op begge to!“

Det lod de sig ikke sige to Gange. Som et Par smaa iskolde Lyn smuttede de op i den store Seng og krøb ned paa hver sin Side af Far, der var stor og varm og godt kunde holde ud, at man borede sine smaa kolde Tæer ind i ham.

„Nu skal I bare høre!“

Der var en Gang en Konge og en Dronning, som boede i et Slot paa Hjørnet af Klostergade og Asylstræde med deres to Børn, Prins Rødkind — („Det er nok mig!“ sagde Hans), og Prinsesse Liljehvid — („Det er mig!“ sagde Kirsten). De var rige og altid glade og rare og havde alt, hvad man kunde ønske sig.

Ikke langt derfra boede en fattig Familie, der hed Jensens. De var saa fattige, at de langtfra fik Mad hver Dag. Naar Hr. Jensen tjente lidt Penge, var han slem til at købe Brændevin, som han og Fru Jensen delte, og Børnene fik Lov til at slikke paa Proppen.

En Dag, lige før Jul var det aldeles sorgeligt med Jensens. Der havde været en rar — Far klappede Kirsten lidt — „men lidt *streng* Dame, der havde desinficeret Huset i den Grad, at der nu hverken var Gardiner eller Møbler. Der var heller ingen Brændevin, men kun nogle gamle Aviser, som de svøbte sig ind i. Alle græd, og det var blevet helt mørkt.

Da — pludseligt gik Døren op!! Og i Døren stod Rødkind og Liljehvid med et dejligt stort Juletræ imellem sig! Bagved dem stod to kongelige Tjenere i røde guldbroderede Dragter med en forgyldt kongelig Trækkevogn aldeles topfuld af de dejligste Ting.

Naa, hvor Jensens blev glade — og hvor alle fik travlt, da Rødkind og Liljehvid havde tørret deres Øjne med fine Silkelommetørklæder. Tjenerne slæbte Møbler ind — en Fløjlsofa og mange grønne Fløjlsstole med Guldkvaster paa. Det var nogle, som Kongens ikke brugte mere, og som Rødkind og Liljehvid havde faaet Lov til at tage — „Og Senge!“ indskød Hans. „Ja, Senge med røde Silkedyner — lidt falmede men ellers helt gode! Liljehvid hængte stivede hvide Gardiner op, og Rødkind og Tjenerne sled med Juletræet. Til sidst halede de en stor Kiste med Solvbeslag ind, stillede den midt paa Gulvet og slog Laaget op. Den var aldeles fuld af de herligste Gaver. Nu *maa* I hjælpe mig med at finde paa, hvad der var i Kisten!“

Børnene grundede lidt.

„En lyserød Silkekjole til Fru Jensen!“ foreslog Kirsten. „Ja,“ sagde Far, „men for at Hr. Jensen skal kunne svare til hende, maa vi saa vist lade ham faa et Par Bukser — syede om af en af Kongens aflagte Purpurkaaber med Guldstjerner paa.“ Herimod var der intet at indvende.

„En Dukkevogn,“ sagde Hans, der nu helt havde glemt sin Sorg og var i Fyr og Flamme. „Nej, dem slaas man altid om,“ sagde Kirsten fornuftigt. Saa blev Dukkevognen forkastet, for det er kedeligt med Ufred Juleaften, men ellers enedes man efterhaanden om et skonsomt Udvalg af gode Ting, der umuligt kunde andet end glæde den fattige Familie. Saaledes fik Aleksandrine Christiane Victoria en Aargang af „Skipper Skræk“ og hendes Broder Tomand en Bog om Automobiler. Der var ogsaa en Gaasesteg, en Teaterkikkert, en Gryde Sødsuppe med Svedsker i, en Kattekilling og en Papæske med hvide Mus, det indvendige af et Vækkeur og mange andre smukke og nyttige Ting. Mor mindede om, at der ogsaa burde være varmt Tøj — baade Under- og Over — til alle Børnene og f. Eks. en god ulden Kjole til Fru Jensen, som saa kunde gemme den lyserøde til om Søndagen.

Tjenerne tændte op i Kakkelovnen og tændte Julelysene paa Træet.

Døren gaar atter op, og ind træder Trip-Jakob og Fru Regina Brun, som ved den kongelige Families Eksempel er blevet rare og juleagtige. Trip-Jakob medbringer og uddeler for hundrede Kroner Lakridsbændler, og det viser sig, at Fru Brun — naar man troede, hun sad og bare drak Kaffe og saa i Gadespejlet, havde siddet og broderet Silkelømmetørklæder til hele Familien, saa de aldrig behøvede at gaa med lange Næser mere.

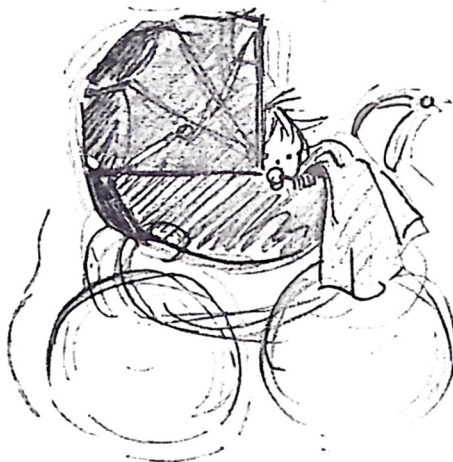
Saa tog alle hinanden i Hænderne — alle tolv Børn og Hr. og Fru Jensen — Tjenerne i de guldbroderede Frak-

ker — Trip-Jakob og Fru Regina Brun — Rødkind og Liljehvid — og gik rundt om Juletræet, mens de sang: „Glade Jul — dejlige Jul.“

Far nynnede Melodien — sagtere og sagtere — hans Stemme døde hen — Børnene sov.

„Vi bliver altsaa nødt til at sende Anna hen til Jensens med en Julekurv i Morgen,“ hviskede Mor over til Far. „Jensen skal ogsaa nok faa dine gamle blaa Bukser — men Guldstjerner bliver der ikke!“

Mum.

Til den 22. og 23. Februar er planlagt en stor fælles grøn-blå Thinking-day-Fest i KB-Hallen i København med Optræden af grønne og blå Spejdere og evt. Transmission af Hilsener fra andre skandinaviske Korps. Hds. Kongelige Højhed Kronprinsessen har lovet at komme. Nærmere Besked gennem Troppene efter Nytår.

BOSSES JULEKNAS

Frugtbrod.

Æbler, Kvæder eller Gulerødder kan tillaves paa følgende Maade: Frugten dampes mør i meget lidt Vand (sammen med Gulerødderne skal man helst have syrlige Æbler), hvorefter den passerer gennem Sigte eller Kødmaskine og vejes. Der beregnes 800—1000 g Sukker til 1 kg Mos. Sukker og Mos koges sammen i ca. 1 Time uden Laag. Mosen hældes derefter op paa et Fad i et Lag paa ca. 2 cm. Tykkelse — den stilles til Tørring i et Par Dage paa et varmt Sted, hvorefter det skæres i Firkanter og vendes i groft Sukker. Frugtbrod skal opbevares i lukkede Daaser og med Pergamentpapir imellem.

Brændte Mandler (Nødder).

- 1 Kop Mandler eller Hasselnødder.
- 1 Kop Vand.
- 1 Kop Sukker.

Mandlerne (Nødderne) blandes med Vand og Sukker paa Panden og sættes paa Ilden. Under Opvarmningen røres der hele Tiden. Naar Sukkeret begynder at blive tørt, tages Panden af Ilden, men der røres stadig. Naar Mandlerne begynder at knase, hældes de op paa smurt Papir og skilles ad, før de bliver kolde — de gemmes i en tæt tillukket Daase.

Æbler paa Pind.

Til ca. 10 Æbler koges Karamel af $1\frac{1}{2}$ dl Vand og 150 g Sukker.

Æbler, der tænkes anvendt, er Julepigeoner. Sukkeret brunes i en lille Gryde; naar det er lysebrunt, tilsættes Vandet — naar Karamelmassen er blevet tyk, er den parat til at bruges. Æblerne vaskes og tørres godt, man snitter nogle Træpinde af et Stykke Brænde og stikker 1 Pind i hvert Æble. Æblerne dyppes i den varme Karamelmasse, medens den stadig staar for svag Varme. En Skotøjsæske ell. lign. betrækkes med Papir, og herved i stilles Æblerne efterhaanden som de bliver færdige. Vil man lave Æblerne særlig fine, kan man dykke dem i hakkede Mandler eller sigtede Havregryn, medens de endnu er fugtige..

Fløde-Karameller.

- $\frac{1}{2}$ l Fløde.
- 250 g Sukker.
- 1 Spsk. Smør.

Fløde, Sukker og Smør kommes i en tykbundet Gryde og koges med svag Varme og uden Laag, til det bliver jævnt. Naar Massen er sejg og sammenhængende og kan slippe Gryden, hældes den ud paa en smurt Pande. Saa snart Massen begynder at stivne og bliver kold, skæres den ud i Firkanter, der pakkes ind i Pergamentpapir.

Havregrynskonfekt.

- 125 g Smør.
- 250 g Havregryn.
- 50 g Kakao.
- 4 Spsk. Vin.
- 200 g Sukker.

Alle Ingredienser æltes sammen. Massen kan formes til lange Brød — eller i mindre aflange Stykker eller til Kugler —! Denne Konfekt skal man ikke lave i alt for god Tid, da den kan blive harsk.

Pebermyntepastiller.

- 500 g Flormelis.
- 1 pisket Æggehvide.
- Pebermyntedraaber.

Flormelis sigtes og æltes i den piskede Æggehvide. Pebermyntedraaberne tilsættes. Massen trilles i Kugler, som trykkes flade og rillede med en Gaffel. Kan pyntes med en Chokoladeknap eller Krümmel.

Haard Nougat med Nødder.

- 100 g Sukker.
- 50 g Nøddekerner.

Sukkeret smeltes paa en Pande eller i en tykbundet Gryde, og naar det er lysebrunt, tilsættes de grofthakkede Nødder. Det hele blandes godt sammen og hældes ud paa en Plade, der er smurt med lidt Smør. Kagerullen fugtes med koldt Vand og Nougatmassen rulles ret tyndt ud, mens den endnu er varm skæres den i smaa Firkanter. Skal opbevares i en Blikdaase.

Den store Lejr var Årets Clou,
derom taler alle endnu
Med Søspejdersport sig nu forlyster
mange Piger ved Danmarks Kyster

Store Spejdere tog deres Torn
rejste omring med sultne Børn.
Tra »Our Chalet« ved Inge all, hvad man
for at træne Folk på Færd op, behøver
vil Trekke her.

For at slide så hårdt som
Grete Lund
må dygtig man være og kærnesund!

Det må man sige om Tromse,
at hun er veldigt om se.

Med Flyvemaskine til Evian
man hurtigt og sikkert rejse kan.
Hvad Chefen der af stort oplever
hun i sin Alderdom glemmer never!

Flere Førere har været i England
Man har vel Lov at sige, de saglens kan?

For gode Dage i Bjørnø og Norge
kan Ville, Merete m. fl. borge

Godt, at Mama altid gad
koge alles Middagsmad.

Bo farer rundt med Tog og Damper
og Troppe op af Jorden stamper

Et Bladtroldeind har Tegneren Trille.
Se blot her på Siden, hvor hun kan drille!

Vor Soudet meget ordne skal
fra spejder-husets fjerde Sal

II Odense vandt Pokalen
mens Slagelse gik med Ravehalen

Til England fløj i Sommer Boecken
where she has English fluently spoken

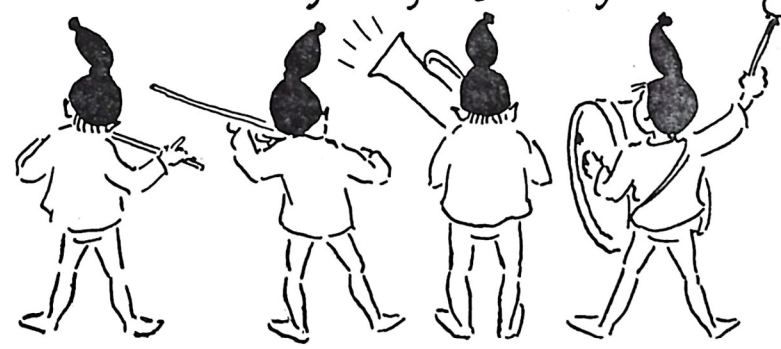
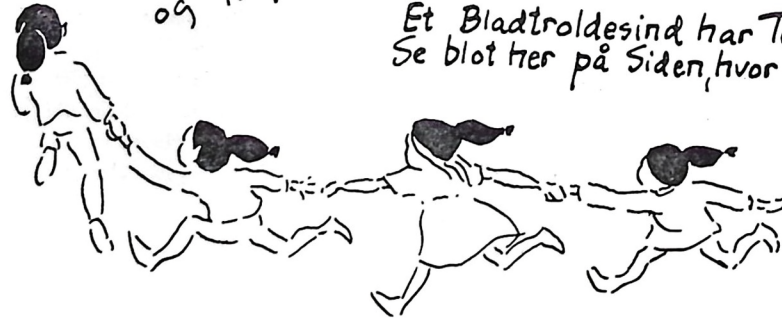

Koppet har fået sig en ny Sekretær,
hun hedder Lil og kan digte især

Det er uretfærdigt, som nogen har ment,
at når Spejderbladene kommer så sent
er det, fordi Redaktøren går rent.

Stort og godt var det År, der gik,
det var, som vi alle nyt udsyn fik
og bedre Dage i Sigte.
Vi ønsker for Danmarks glade blå
de stadig sam drægtigt må videre gå
og aldrig Vejene svigte!

Trods Travlhed aldrig taber
de ferme Damer på Depotet.

Som I ser, har „Pigespejderne“ igen faaet Klichéen „Rejsesekretæren har Ordet“ frem fra Skuffens Dyb, og under denne Overskrift vil jeg i det kommende Aar forhaabentlig kunne fortælle jer interessante Oplevelser fra min Færd rundt til Troppe og Divisioner udover det ganske Land. —

I kan tro, jeg glæder mig til dette nye, spændende Liv. Efter 4 Aars dagligt Virke paa Korpskontoret i Odense kender jeg mange af jeres Navne fra Styrkelister og Kartotekskort — og nu skal jeg ud og træffe jer selv — midt i jeres glade Tropsliv!

Da de 2 forrige Rejsesekretærer Rete og Molly besøgte jer, var der Krig og Ufred og meget vanskelige Rejseforhold. Selvom det stadig kan være svært at faa Lyntogsbillet, og selvom det hænder, at den eftertragtede Pladsbillet er solgt indtil 3 Gange, saa man alligevel maa nøjes med Staaplads, saa gaar det dog nemmere end dengang — og det er godt, det kan gaa hurtigt med Rejserne, for der er meget en travl Rejsesekretær skal naa.

Ikke helt uden Vemod sagde jeg Korpskontoret Farvel den 5. Oktober og satte Kursen mod Silkeborg, hvor jeg blev modtaget af den energiske Divisionschef Fib med Hunden „Muggi“, som forøvrigt ikke kan lide tilrejsende Spejdere. At Silkeborg-Spejderne har faaet en dejlig Hytte i „Indelukket“, det er vist rygtedes, saa jeg vil nøjes med at fortælle, at ogsaa jeg finder Hytten ideel til Tropshus, naar det rigtige Inventar bliver anskaffet, og det gør det nok, for Silkeborg-Spejderne planlægger en større Fest, som forhaabentlig giver godt med Penge i Kassen.

Om Aftenen strømmede Førere fra Himmelfjerg og Østjydske Division til Tropshuset, og vi havde en hyggelig Aften med Gruppediskussion og Fib's interessante Fortællener om sin Englandstur.

Søndagen begyndte med Fane-Udrulning og en kort Morgenandagt, hvorefter der var Instruktion i „Planlægelse af Tropsmøder“, og vi holdt Tropsmøde med Konkurrence mellem „Patruljerne“, og jeg tror det vilde have moret Spejderne fra de 2 Divisioner at se, hvor ivrigt deres Førere gik op i Legen. — Paa Hyttens smaa, morsomme Brændeovne lavede Seniorspejderne den traditionelle Divisionsmiddag: Sammenkogt Ret og Kræmmerhuse med Flødeskum.

Vi saa paa Husflid og Legetøj, og Krittevit indledte en

Gruppediskussion om Patruljeførertræning. Lige inden Afslutningen blev der Tid til en lille Terrænleg. De Førere fra Himmelfjerg og Østjydske Divisioner skal nok faa noget ud af den Tropsførertræning, som Fib afholder hvert Kvartal.

Saa gik Turen til Viborg, hvor jeg fik talt med den eventuelle nye Divisionschef for Tjele Division, og om Aftenen var Patruljeførerne samlet til en lille Træning, og det var imponerende at se, at af de mødte 21 Patr. og Ass. var de 16 Væbnere — men de er jo ogsaa dygtige i

Viborg; i Korpsturneringen blev de, som de selv sagde, „Nr. 1 af de, der ikke blev nævnt“ (de var altsaa blevet Nr. 4)! — Viborg-Spejderne har ogsaa faaet Tropshus endda ganske gratis — og det ligger smukt ved Viborg Sø og skal nok blive fint, naar det bliver helt færdigt. — Inden Toget gik til Randers, blev der Tid til at se paa Viborgs smukke Domkirke med Joachim Skovgaards berømte Frescomalerier.

I Randers-Spejdernes morsomme, gamle Hus i von Hattestræde var der fint pyntet i Stuen paa 1. Sal. Her samledes Førere og Assisterter fra de 3 Troppe til fælles hyggeligt Aftensmaaltid og senere til Træning, Lege og Diskussion om „Spejd“.

Næste Dag førte Toget mig nordpaa til Aalborg, hvor jeg om Aftenen holdt Tropsmøde i Ane Dams Trop i Nørresundby. 5 kvikke Patruljer var mødt og vi legede godt sammen.

Korpsets Fødselsdag den 10. Oktober blev fejret ved en Førersammenkomst paa Jernbanehotellet. Vi snakkede „Korps“, „Høflighed og Pli“, og under Kaffebordet opfriskede vi gamle Minder og skiftedes til at fortælle om „vor bedste Spejderoplevelse“.

I Mou, 20 km Vest for Aalborg, er en helt ny Trop i Gang. Her mødte alle til Tropsmøde i „Tropsførerens Dagligstue“, og Spejderne blev hørt i III. Kl. Prøven, de var alle ivrigt, og jeg tror, det betyder meget for dem at faa Lov til at være Spejdere. Ofte kom de mange km paa Cykle — eller gaar langt paa deres Ben, for at komme til Møde — der skal nok blive en god Trop i Mou.

Efter at have holdt Week-end hos mine Forældre i Esbjerg, tog jeg hjem til Odense og var paa Kontoret,

mens Skolerne holdt Efteraarsferie. — Jeg kunde slet ikke kende Korpskontoret igen, det er flyttet til et større Værelse, og vi har faaet helt nyt Inventar, saa det var meget fint. Jeg har ogsaa faaet et fint Skrivebord, som det var svært at forlade igen.

Paa mindre end 4 Timer førte Lyntoget mig fra Odense til Aalborg, og jeg ikke indkvarteret hos Ville Buchwald. Om Aftenen var jeg paa Klovermarkens Skole til „Pionertræning“, en fælles Træning for de Spejdere i Aalborg, som gerne vil være Patruljeførere. Bagefter naaede jeg at hilse paa „Førerspirene“, som holdt Møde hos Divisionschefen.

Og saa var det Skorpings Tur til at faa Besøg. For første Gang forsøgte jeg mig som „Blaamejsefører“ — det var ikke saa svært, for de 19 Blaamejser, der var mødt, var meget kvikke og de forstod at lege, og som de kunde synge — det var en Fornøjelse at høre.

Til Tropsmødet om Aftenen kom en Flok glade og interesserede Spejdere — og for en Gang Skyld var de 5 tilfældige Spejdere, som jeg plejer at se lidt nærmere efter, hvad Uniformen angaar, fuldt ud reglementerede — og det skal de Skorpingpiger have Ros for. Det gør mig nemlig saa ondt at se, som mange Spejdere sjusker med Uniformen, Strømper og Sko er sjældent brune — Tørklædet sidder sjusket — og Fløjtesnoren!!! Uha, Uha, hvor er der faa, der har *hvide* Fløjtesnore! Lad Fløjtesnoren komme med i Stovvask og giv den lidt Stivelse, saa skyer den Snavset.

Paa Vej fra Skorping til Ravnkilde havde jeg et Par Timers Ophold i Arden, og her benyttede jeg Lejligheden til at tale med den vordende Tropsfører for den nye Ardentrop. Vi tog Haandbogen under Armen og travede en dejlig lang Tur gennem den efteraarsfarvede Rold Skov til Mossø — og nu varer det nok ikke saa længe inden vi hører, at Arden-Trop er startet.

Med Rutebil gik Turen til Ravnkilde, hvor Spejdere fra Ravnkilde og Haverslev mødtes til Tropsmøde i Skolestuen. Her har de fleste ogsaa lang Vej til Møde, og det

er ikke nemt at faa Spejderne samlet, men de er glade for at være Spejdere og øver sig flittigt i Underholdning til en Forældrefest.

I Nibe var Blaamejserne meget smaa og nye, og kun Halvdelen var mødt, men vi, der var der, legede godt sammen, og om Aftenen holdt jeg Tropsmøde med Spejderne. 6 store Spejdere kom for sent, saa vi maatte snakke lidt alvorligt om Præcision og Disciplin. Jeg haaber, at jeg fik rusket lidt op i de Nibepiger, saa de for Fremtiden er mere villige og glade for at være Spejdere.

Saa gik det atter ad Aalborg til, og Fredag Aften holdt jeg Tropsmøde med 2. og 7. Aalborg paa C. W. Obels Fabriker. 2. og 7. trænger ogsaa til at være lidt mere disciplinerede og *reglementerede*, men det kommer nok, naar de nye Førere bliver lidt mere kendt med Tropsarbejdet. Lørdag var en travl Dag. Først var jeg ude at se Ravnkilde Trops Hytte, som var ualmindelig nydelig og praktisk indrettet, og som Troppen sikkert faar megen Glæde af. I det hele taget er det rart at se, som Pigespejderne har været ude om sig for at faa eget Tag over Hovedet, og selvom Rævekildes Hytte ikke var stor, saa var den med smaa Midler gjort hyggelig, og hvis I havde set den, vilde I sikkert sige som jeg: „I kan sagtens“ ...

4. Aalborg havde laant Lokale paa „Søspejderstationen“, og her holdt vi Tropsmøde omkring den lystige Kaminild og om Aftenen var 3. og 5. Aalborg samlet i „Spejderborgen“ (gule Drengespejderes Hus) ligeledes til Tropsmøde — de var alle ivrige og interesserede.

Saa var Besøget i Nordjydske forbi, og jeg startede i Limfjord Division med Patruljeførertræning for Førere fra Fjerritslev, Ryaa og Kaas. Mødet holdtes i Ryaa. Trops nye Hus ved Birkelse. Huset er saa nyt, at det ved en lille Parade blev indviet af den ædle Giver: Hofjægmester Skeel, Birkelse, inden vi begyndte Træningen. Denne omfattede Kort, Kompas og Orientering baade indendørs og udendørs, og da vi kom hjem fra en lille Orienteringsøvelse i Omegnen, havde det flinke Køkkenhold Maden færdig lige paa Slaget 1. Middagen bestod af Gullasch og vestindisk Æggemælk — lyder det ikke spændende? Om Eftermiddagen var der Instruktion i indendørs Patruljelege, Husflid m. m. I Ryaa gaar man med hvide Swingpjatstrømper til Uniformen!!!

En flink Spejderfar kørte mig Mandag Eftermiddag til Rævekildehytten (Aalborg-Troppenes fælles Week-end Hytte, ca. 14 km fra Aalborg). Den ligger i et meget smukt Terræn med Plantager og Lyngbakker omkring, saa der er gode Betingelser for Ture og Terrænovelser.

En iskold Rutebil førte mig til Thisted, hvor Patruljeførere og Assisterer, ialt 28, var samlet paa Realskolen

til Patruljeførertræning. Det er imponerende, at der i en lille By, som Thisted, er 3 levedygtige Troppe med ivrige og flinke Spejdere, men sikke ogsaa et Hus de har faaet — det er det største Spejderhus, jeg endnu har set. En stor Barak (forhenværende tysk) er indrettet paa den Maade, at der er 3 mindre Lokaler: eet til hver af Trop-

pene til Patruljelokale og et meget stort Lokale til Tropsmoder. Desuden er der Køkken med Komfur, Materiale- rum, rummelig Entré og W. C. med „Træk og Slip“ og Haandvask! Hvis ikke de kan være glade i Thisted, saa ved jeg ikke, hvem der skulde være det! Blaamejserne legede jeg dejligt med om Eftermiddagen, og om Aftenen var det Tropsførernes og Tropsassistenternes Tur til at faa Instruktion i „alt muligt“. Saa gik Turen til Hovrup — en forholdsvis ny Trop — hvor Tropsf., Blmf. og Tropsraad havde meget at spørge om ved et hyggeligt Tropsraadsmøde. Patr. fik Instruktion i at holde Patruljemøder og fik Idéer til Lege og Husflid.

Hovrup har en stor Blaamejsefflok med 19 vaagne og ivrige Blaamejser, der alle mødte til Tiden i det lille Tropslokale i Smallegade. Vi legede baade der og i Anlægget, og Blaamejserne vilde slet ikke hjem igen!

Til Tropsmødet blev en af de store Spejdere udnævnt til Tropsassistent, og vi morede os med Sange, Konkurrencer og Lege.

Og saa rejser jeg videre ...

Næste Gang hører I om Besøg i Tjele og Vendelbo Divisioner, men det bliver nok først efter Jul, saa jeg vil slutte med et:

Glædelig Jul til jer alle!

Bo.

Korpsnyt

Det Danske Pigespejderkorps' Hjelpefond.

I November-Nummeret af „Pigespejderne“ læste I om det nyoprettede „Hjelpefond“, og I har sikkert allesammen gennem jeres Tropsfører faaet lide mere at vide om denne Fond, som skal bruges til at hjælpe jeres Spejderkammerater ude i Verden. I har sikkert ogsaa tænkt paa, at I gerne vil være med. Jeres Opfindsomhed er blevet sat i Sving. Hvordan har I tænkt jer at hjælpe?

Hvis du, din Patrulje eller jeres Trop har lagt en særlig god Plan, som I mener kan skaffe en Masse Penge, saa skriv til Korpskontoret i Odense og fortæl os lidt derom. Vi vil være meget interesserede i at høre fra jer, og maaske kan jeres gode Idéer komme andre til Gavn, for det er jo ikke alle, der er lige opfindsomme.

Skal vi ikke arbejde for, at Hjelpefonden bliver rigtig stor, saa det, der gives fra danske Pigespejdere, virkelig kan mærkes?

Og nu skal I allesammen høre det sidste Brev fra vort lille finske Gudbarn, som nu ogsaa er Pigespejder. Hendes Fadderskab skal ogsaa betales af Hjelpefonden, og faar vi mange Penge, kan vi blive ved med at sende hende Pakker, som baade hun og hendes Mor og Søkende er saa glade for.

Hun skriver:

Fiskars, den 20. Oktbr.

Kära vänner!

Jeg får härmed tacka för paketet samt pengarna, som jag fått mottaga. Det var så roligt att få både pengar och packet.

Den 23. September var vi härifrån Fiskars och orgentera (orientere) till Karis. Vi var tre flickor härifrån: Kaiin Danbom, Birgit Fritz och jag. Det var en ganska svår teräng. Även i dag är det orgentering här.

I kväll klockan 8 skall jag gå till teatern, det är Helsingfors Svenska Teaterforening, som gäster här.

Ja, nu är det höst, och snart är det vinter. Det har snöget har redan, men det har smält bort. Vi går nu i skriftskolan, och jag går också i fortsättningskola, och i finsk skola, och om kvällerna går jag till pingpong och till gymnastiken.

Med tusen hälsningar och tack från oss.

Vinfrid Vikström.

Jeg tror, at Vinfrid vil blive glad for et Brev fra en af jer. Hvem skriver til Korpskontoret efter Adressen?

Sekretær.

JULEKONCERT

Over Vældigheden i den lille By herskede Fru Pelle eneraadigt. Det var hende, der bestemte, naar de gamle fra Alderdomshjemmet skulde paa Skovtur, hvem af Byens Borgere, der skulde have Lov til at stille Køretøjer, hvem der skulde sørge for Forfriskninger, og hvem af Byens Ungdom, der skulde servere disse. Hun bestemte, naar Regimentsmusikken skulde forlyste Patienterne paa Sindssygehospitalet ved deres Uniformer skinnende Pragt og deres Horninstrumenters skrattende Vellyd. Det var ogsaa Fru Pelle, Lederen af alle Bazarer i Miles Omkreds, der i December bestemte, at der skulde afholdes Julekoncert, for at der kunde blive indsamlet Penge nok til, at hele Menigheden kunde faa sig en glad Jul.

Byen havde naturligvis sine egne lokale Kunstnere; der var f. Eks. Fru Paaske, der med en meget smuk Stemme sang Schubertske Sange i musegraat Fløjl, men med et Ansigt fortrukket i Smerte, som havde hun frygtelig ondt i Halsen eller, som om hun led ved at synge fra en dekoreret Ølkasse paa Hotel Tveskæg og ikke fra Operaen i Milano. Der var Hr. Sky, der skønt lille af Gestalt sang Davids Psalmer med en saadan Jubel, at det virkelig gav Genklang af den himmelske Salighed, og der var Fru Bøgequist, der kunde læse, saa man lyttede og blev stille, men som hvert Aar erklærede, at nej, i Aar vilde hun paa ingen Maade deltage; hun havde læst for uigenkaldeligt sidste Gang og forøvrigt skulde hun have haft det vide for et halvt Aar siden — nej, nu var det udelukket; men ved Hr. Bøgequists mæglende Mellemkomst lykkedes det altid endnu engang at faa Fruen til at læse for absolut sidste Gang.

Denne Julekoncert, jeg tænker paa, skulde som sædvanlig langt overgaa alt, hvad man tidligere havde hørt, fornummet og set. Der skulde være Vellyd for Øret, Skønhed for Øjet og Sentimentalitet for Hjertet, saa at det kunde smelte ret paa en gavmild Maade. Hotel Tveskæg var som sædvanlig af Fru Pelle blevet overbevist om, at det maatte stille sin og dermed Byens allerherligste Sal til Disposition. Spejderne, der havde Fru Pelles særlige Bevaagenhed, var indkaldt mandstærkt af begge Køn delt for at optræde, dels for at fungere som Kontrollører, Programsælgere, Stik-i-Rend'ere.

Alle Byens Borgere og alle nærmeste store Gaarde var repræsenteret ved denne Sæsonens store Oplevelse og sad og saa fine og forventningsfulde ud i den fine Sal, der var dekoreret med krakkelerede Marmorsøjler, hvorimellem skimtedes Vesuv i Udbrud, Partenon, og meget blaat Middelhavsvand. Som paa andre kongelige Scener løb hen over det sprukne Fortæppe til den lille Scene smaa fed-

ladne Englebørn med bløde Knæskaller og hev i gevaldige Guldsnore ej blot til Lyst.

Og bag Tæppet stod vi, Skuespillerne, og var frygtelig nervøse og spændte, mens vi ud gennem Tæppehullerne, som vi sloges om — saa Tæppet bølgede og gav sig — kiggede efter vore nærmeste paarørende. Jeg kan endnu faa Farten i Næsen af denne Scenes raakolde, med sur Tobak iblandede Luft, hvor vi med vore sminkede Kinder stod og ventede paa Signalet fra Fru Pelle.

Her stod vi i al vor Herlighed, Trospeter med udslaaet Haar, i Nationaldragt og Ruskindssko. Hun skulde være den unge Pige, der finder Guldhornene og rødmer og bærer og skælvende hæver o. s. v. Der var ogsaa Jørgen Skvat, der var Naturens Søn; ukendt i Løn. Og der var Præstinden, Konditorinden, Malermesteren med det vældige Skæg og mange andre prominente Borgere, som var Nordens Gæster. Selv var jeg Ydun, hende den yndige med Æblerne, iført en af Borgerskabets Damers bedste Underkjole, et Par for smaa Solvsko, et svært Hovedgevandt og et dejligt Fad med mange Æbler; ved Siden af

mig stod Thor i et Slags Tarzankostume, for han vilde gerne have sine vældige Muskler frem i Rampelyset. Nede foran Scenen var opstillet det lille Orkester, der under Fru Paaske musikalske Vejledning skulde fremføre Børnesymfonien af Haydn. Der saa man Korporalen med Trommen og hendes Bror med sin Barneviolin, og der var Divi med en Fløjte, og Fniseras ved at gaa til i Fnis ned i Klaveret. Og Fru Paaske gik rundt og beroligede Musikanterne, der ikke var Spor nervose. Og nu ventede vi bare paa, at det hele skulde begynde.

Ved at læne mig særlig ivrigt frem for at se, hvor min Familie sad, rullede et af mine ungdommelige Æbler af Fadet, trillede ud under Engletæppet, foretog det nydeligste lille skæve Hop over Rampen og sagde BOM! paa Korporalens Tromme, og dette blev Signalet. Koncerten begyndte.

Børnesymfonien var en festlig Optakt og gjorde stor Lykke, og Fru Paaske smilede ud over Publikum og pegede paa Børnene — de alene Æren, — og Folk klappede endnu mere, og hun foretog den allerklædeligste beskedne Hovedbøjning, der sagde: jeg formaar jo kun saa lidt, men hvor er jeg taknemmelig over, at De skønner paa det lidt!

Derefter fulgte Sang af en indkaldt Kunstner fra København. Han boede hos os, og jeg var desaarsag heftigt misundt. Han var ung, saa sort, dæmonisk og blændende ud, bar Byronkrave til Kjole og kom just fra Studieophold i Paris. Salen var kogende af Begejstring, og han var ikke smaalig, men gav rundeligt med Ekstranumre, og jeg følte det sviende i Hjertet, og nu stod han der og smilte ud i Salen til alle de pæne Piger, som sad der i deres bedste Stads, og her stod jeg bag Tæppet og saa idiotisk ud sammen med de andre Guder. Derefter har vi jo nok faaet lidt Davidske Psalmer og lidt Schubert ved den lidende Fru Paaske, — men ihvertfald nærmede sig nu Øjeblikket, hvor Fru Bøgequist skulde fremføre Guldhornene ledsaget af en spillende Dame med højt Haar og smaa katteagtige Bevægelser henad Flyglet — og nu og da af Tableauer.

Nordens Guder bragtes lydløst paa Plads i Skyernes Sale, Tarzan-Thor spillede med Musklerne, Konditorinden bølgede hæftigt med Barmen, der var Frejas, og Odin fingrede ved sit Skæg saa kraftigt, at det gik af og kun kunde holdes paa Plads ved en Grimasse, der fik ham til at se ud, som om Særimner skulde have en Tanke. Og selv grundede jeg med mine 15 Aar paa, hvordan jeg skulde se saa ung og yndig ud, at man vilde lægge Mærke til det (især saa Sangeren naturligvis vilde lægge Mærke til det) og paa, at mine Sko klemte og paa, at jeg var vanvittig sulten.

Tæppet gled til Side, og man fik i Salen travlt med at hviske om, hvem der var hvem af de fremmødte Guder. Tæppe.

Tropspeter gaar naturligt rødmende over Scenen med

sit udslaaede Guldhaar, snubler naturligvis, stirrer og skuer aldeles forbavset paa det paa Scenen nedlagte Guldhorn, føler pludselig, at det hele er for flovt og løber ud

Atter samles Nordens Guder. Det hele gaar programmæssigt. Ydun har imidlertid smidt Sølvskoene og spist to af sine egne Æbler. Angstens Sved faar Sminken til at løbe i røde Striber ned ad Præstindens Kinder. Hun var Fru Odin og havde ogsaa i Mytologien en let Rolle. Under Knagen og Klirren og Skuren trækker nu ved sindrigt Snøresystem Jørgen Skvat Ploven ind over Scenen og finder sit Horn. — Men ude ved Rampen staar Fru Bøgequist uanfægtet og lader Tingene ske med stor Vælde og tilsyneladende uden at ane de vældige Ting, der sker bag hende.

For tredje Gang samles Nordens Guder for at blive i et frygteligt Humør og rase Øhlenschlägersk over Menne-skenes Ufornuft.

Men nu skete der det uheldige, at Tæppet kun kunde gaa halvt op, saa man fra Salen kun saa Gudebenene, Tarzan-Thors Stikkelsbærben, mine Strømpefodder under en laant Underkjole, Konditorindens af Nervøsitet dirrende røde Satin o. s. v. Slemt er det at være nordisk Gudinde, men det er tifold værre at være en halv Gudinde uden Sko i en laant Kjole, halvsulten og halvforlelsket.

Publikum tog det nydeligt, der skal endogsaa have været dem, der mente, at det var med Vilje, at man lod Gudernes Hoveder fortone sig i Skyerne. Selv følte vi, at vor Skændsel var mageløs.

Programmet fortsatte naturligvis. Jeg husker ikke saa nøje med hvad, men ihvertfald var der noget med Nisser i graat Flonel og røde strikkede Huer og noget med Ridder Rap og Ridder Ro, der paa virkningsfuld Maade talte om at hjælpe til Jul, og imens dryssede der hundredetusindmillioner Smaastumper af Papirservietter ned over dem som det skinbarligste Snevejr. Og det var ganske dejligt og opfundet af Fru Pelle og en Drengespejder i Fællesskab.

Og der var den rare gamle Præst med Lorgnetterne og Haartoppen, der holdt Juletaalen, som enten var den samme som i Fjor og Forfjor eller maaske en Fortsættelse

af dem, den kunde ihvertfald holde op naar som helst og afsluttes, naar Fru Pelle diskret trak ham i Frakkeskøderne, for at han skulde forstaa, at nu var det ikke hans Tur mere.

Men ude i Kulisserne paa et trist og koldt Sted sad jeg og kunne ikke faa taget mig sammen til at blive klædt om, for jeg syntes, at vi havde set saa idiotiske ud allesammen, jeg selv ikke mindst, men ogsaa Thor i sin underlige Bade-dragt og sine Skipper Skræk-Muskler, og den som sine egne Flodeskumskager bævrende Konditorinde i det røde Satin, og Odin med sit tabte Skæg o. s. v. Jeg kunde fra min kolde Krog høre det kvidre op og ned ad Trappen til Garderoberne og se de andre komme frem igen, endnu med lidt af Sminkens Rødme paa Kinderne, men ellers glad opstemte og parate til at faa en lille Mundsmag af et eller andet og en stor Snak om Begivenhederne — og hvad vilde Aviserne skrive i Morgen?

Først da alle var gaaet, fik jeg lusket mig ned i den lillebitte af Sminke, Tobak og gammelt Nus lugtende Garderobe, fik trukket den laante efterhaanden forhadte Underkjole af, fik Tøjet paa og et Par uklemmende Sko beregnet for Mennesker og ikke for Ungdoms Gudinder og gik lidt duknakket op ad Trappen. Og spilleme om jeg ikke der mødte min store Chance!

Oppe paa Trappen stod Sangeren med Byronkraven og Duften af Paris og Alverdens Eventyr om sig! „Hvor bliver De af?“ raabte han, „jeg har gaaet og ledt efter Dem? — Den lille energiske Dame vil endelig have, at vi alle skal spise Smørrebrød sammen, og jeg gør det kun, hvis De kommer og vi kan have det lidt sjovt sammen!“ Og vi fik det sjovt. Vi lo alle de store Ting og Bekymringer helt bitte smaa og i Stumper og Stykker.

Og det var baade næsten Fuldmaane og nyfalden Sne, da vi gik hjem i en sen Time gennem stille Gader. Og det var dejligt at være meget ung og meget juleforelsket.

Akela.

Jule-good-turns= BETRAGTNINGER

☆ ☆ ☆ ☆

Jeg har tit syntes, at vi ved vores Jule-good-turn af og til svigtede vort Ideal, Sct. Georg, ved ikke at gaa lidt mere stille med vore gode Gerninger. Selvfølgelig er det dejligt at være med til at vække Glæde hos andre, men mon Glæden ikke vil være større hos Modtageren, hvis vi gjorde en Smule mindre ud af vores Andel.

Jeg har hørt smaa Spejdere komme henrykte hjem efter at have været ude med Julekurve og sige: „Aa, ved Du hvad, Manden graj, og Ungerne sad paa Potten, og der var saa koldt og slet ingen Tapet paa Væggene!“ Jeg har ogsaa hørt om en Pigespejder, der var paa Jule-good-turn hos een af sine forrige Skolekammerater, som selvfølgelig syntes det var flovt. Det er vel ikke Meningen, og vel ogsaa lidt i Strid med Sct. Georgs Aand. Det kan være pinligt for de Familier, der modtager Julekurven at skulle stille deres Fattigdom til Skue, og det burde være pinligt for Spejderne. Jeg tror vores Julekurve vilde vække meget større Glæde, hvis vi i Stedet for at mase ind i Stuen 8-10 Stykker for at faa Tak, stille og roligt afleverede Kurven ved Døren med en glad og venlig Julehilsen og gik igen med det samme.

Malene.

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT

Nu er det Vinter med dejlig Sne
ud over hele Landet.
Tinka sig fryder, men Ak og Vø,
Førnejelsen kan være blandet.

Med Øjet blaåt og gram i Hu
hun ser til alle Sider;
den Snebold maa skam hævnes nu,
og derfor straks hun slider.

Energisk er hun jo som faa,
hun Bunken stadig højner.
Hun i sin Flid ej passer paa
og derfor Mads ej ejner.

Da Værket staar solidt og godt,
just fra den samme Side
som før en Snebold kastes flot —
den Havn kom ej i Tide.

GAMLE JULES KIKKE

Se, nu har vi Julen her,
Julen i vor Stue,
Julenissen kommen er,
med sin røde Hue.
Se, hvor skælsk han titter ned
mellem grønne Grene;
thi om Julen ret Besked
ved kun han alene.

Ja, saa er atter et Aar gaaet og Julen holder sit Indtog hos os. Vi har sikkert alle i længere Tid mærket denne egne Stemning, der griber en, naar Julen nærmer sig. Man bliver rørt, blot man ser en Grangren eller en lille Nisse med rød Hue; men har I egentlig tænkt over, hvorfor disse gamle Skikke med Nisser, Lys og Juletræer stammer? — Kunde I ikke tænke jer at høre lidt om, hvordan man holdt Jul i gamle Dage og om de gamle Juleskikke? Se, vi synes i Dag, at vore Mødre har travlt ind mod Jul, med Rengøring, Bagning, Tilberedning af Mad og m. a., men det er dog for intet at regne mod, hvad de havde i gamle Dage, og saa vilde vi endda sikkert slet ikke synes, det var nær saa godt, som det „vores Mor“ laver. — Den gamle Husmor skulde sørge for Slagtning af Julegris, Lysestøbning, Bagning og Brygning, samt Rengøring og Stovvask i større Maalestok; men det er jo egentlig ikke saa spændende at høre om, nej, det, jeg vilde fortælle jer om, var Skik og Brug i Juletiden.

Ganske som vi nu spiser Risengrød (naar det altsaa kan faas), spiste man dengang Byggrød, Sødgrød eller lignende. Ogsaa dengang var der en Mandel eller en Svedske i Grøden. Ingen maatte begynde at spise, før Husbonden selv havde taget 3 store Skefulde Grød af Fadet — én for Rug — én for Byg og én for Havre, ellers vilde det ikke blive et godt Kornaar. Der var jo Mad i Overflod, og man spiste saa meget man orkede — ikke alene for Smagens Skyld; men fordi den, der spiste længst, vilde leve længst — og omvendt.

Naar man havde spist, læste Husbonden som Regel Juleevangeliet, derpaa sang man, og saa tog man fat paa Julelegen. Der blev spillet Kort om Nødder og Pebernødder, ja, nogle Steder spillede man Kort om, hvem, der Julemorgen skulde gøre de forskellige Arbejder, saasom at lave Kaffe, dække Bord, tappe Brændevin, malke o. s. v.

Senere paa Aftenen tog „vor Far“ den ny Almanak frem. Den havde været købt længe, men ligget gemt bort indtil Jul. Nu kom den frem, og var der „Historier“ i den, blev et Par af disse læst højt.

Saa kom man til Kvældsnavver, men det lader til, at det har været forskelligt for hver Egn, hvad man bød paa til dette Maaltid. Sidst paa Aftenen fik man dog som Regel varmt Øl og Kandis.

Efter Kvældsnavveren fortsatte man med at lege og spille Kort — og henad Midnat gik man i Seng. Forinden havde Pigerne dog malket Køerne, og Karlene havde givet dem ekstra Foder, ellers vilde de snakke ondt om Ejeren. Man troede nemlig, at Juleaften eller rettere Julenat Kl. 12, fik alle Dyrene Mæle. — Ingen Menne-sker maatte dog overvære dette, da det bragte Ulykke. Det fortælles saaledes om en Mand, der gik ud i sin Stald Juleaften, for at høre Køerne tale, at han døde; de fortalte hinanden, at Tærskerne havde ladet 10 Tønder Korn blive i Halmen. Manden lod sin Halm tærskes om, og fik ogsaa godt nok 10 Tønder Sæd deraf; men megen Glæde fik han ikke af det, for han døde, inden Aaret var omme. En Karl fik ogsaa engang Lyst til at lytte, og lagde sig paa Lur i Stalden; men næste Morgen var han stum.

Inden Karlene gik til Sengs, fik de 10 Æbleskiver med sig. Dem skulde de spise Julemorgen, før de begyndte paa Staldarbejdet. Da „Drengen“ engang var sær, og ikke vilde spise sine Æbleskiver, fik han et Livfuld Hug af Karlen, til han spiste dem.

Skildringen af Juleaften i gammel Tid vilde være højst ufuldstændig, hvis man ikke tog mangt og meget med, som just den Aften havde den allerstørste Betydning. Og her blander mangeartede Følelser og gammel Overtro sig ind i Julens iøvrigt saa harmoniske Forløb.

Lysene paa Bordet maatte ikke slukkes eller tages bort, man maatte heller ikke føre et Lys ned under Bordet for at se efter noget dér. Man maatte derfor vel vogte sig for at „snyde“ Lysene med Fingrene, eller endog med Lyse-saksen, da det jo herved kunde ske, at man kom til at slukke Lyset. Var man saa uheldig, at slukke det, var det en stor Ulykke, da den, der var den skyldige, eller en anden i Huset, skulde dø, før Aaret var omme!

Tabte man en Ske eller en Kniv ved Bordet, maatte man ikke bukke sig for at samle den op, eller overhovedet se efter den under Bordet, og den formastelige maatte overhovedet ikke spise mere.

Alle kvindelige Sysselsætninger saasom Kartning og Spinden var ikke tilladt i Juledagene. Rokken blev sat paa Loftet Lillejuleaftensdag, og maatte ikke hentes frem før efter Nytaar, da det bragte Ulykke at sidde stille med et Haandarbejde i Julen.

Lænkehunden skulde mange Steder løses og være inde i

Stuen, hvor den saa fik sin Mad. Nogle Steder skulde den have sin Part af al den Mad, der kom paa Bordet d. v. s., at Ost, Brød, Grød, Fisk og Æbleskiver blev rørt sammen, ja, selv en Snaps Brændevin blev rørt i — for ikke at tale om, at Sennep og Rødbede ikke maatte glemmes. Selv en Stump Julelys kunde den faa med for Fuldstændigheds Skyld. Det skulde bringe Lykke over Huset — jeg er næsten mere tilbøjelig til at tro, at det vilde bringe Ulykke over Hunden!!

I Bregninge maatte Lænkehunden ikke være inde; men der skulde Hyrdecrengen Juleaften gaa ud til den med en Skaal Mad. Saa sagde han: „Nu begynder dit og mit det gode.“ Men naar han ved Helligtrekongers Aften kom derud i samme Ærinde, sagde han: „Nu holder dit og mit det gode op.“ Gæssene fik den Aften ogsaa Lov til at komme ind. I Bryggerset eller i Køkkenet fik de saa deres Mad. Det var Korn i et Sold, hvori der var lagt en oplukket Saks. Man kunde ogsaa sikre dem ved at stikke Synaale i deres Vinger.

Men der var mange andre, der den Aften ikke maatte glemmes. Der var saaledes Nissen, som den Aften ogsaa skulde have sin Julegrød; men der maatte endelig være en stor Smørklat i, da Nissen ellers vilde blive meget fornærmet. I en Gaard blev Nissen vred, fordi han ikke kunde se Smørklatten i Grøden, hvorfor han gik ned og dræbte Gaardens bedste Ko, hvorefter han gik tilbage og fortsatte med at spise Grøden; men da han opdagede, at Smørret laa paa Fadets Bund, fortød han sin Gerning, slæbte den døde Ko over paa Nabogaarden og tog en anden i Stedet for.

En for os ganske mærkværdig Skik var den, at strø et godt Lag Halm ud paa Gulvet i Stuen, og heri laa saa alle i Fællesskab Julenat. Fra sen Tid er det fortalt, at Skikken har været almindelig, og at den var til Minde om, at Jesus blev lagt paa Straa i en Krybbe, da han var født.

Denne Skik er ikke alene kendt i Norden, men i saa

godt som hele Europa paa den Tid. Man mener, at Halmen oprindelig har været udbredt paa Gulvet for Varmen, Sundhedens og Renlighedens Skyld. Man havde jo i helt gamle Dage oftest kun fodkolde Gulve af fasttrampet Jord, og Opvarmningen var slet. — Som Forklaring paa, at alle en eller flere Nætter skulde sove paa Gulvet, mens Sengene stod opredte, sagde man, at i Sengene skulde de Døde, der vilde komme paa Besøg, have Lov at ligge. Eller Sengene skulde være Leje for Englene. Til sidst kom saa den omtalte Forklaring, at Skikken var til Minde om de Straa, hvorpaa det nyfødte Jesusbarn var blevet lagt Julenat.

Juletræet — alle Børns Fryd — uden det synes vi jo ikke, vi kan fejre en „rigtig Jul“. Først i sidste Halvdel af forrige Aarhundrede har det trængt sig ind i alle Hjem. Før 1850 kunde det kun her og der træffes hos Godsejere paa Landet og særlig i nogle Embedsmandshjem i Købstæderne. Det omtales første Gang i Avisen omkring 1823, hvor det siges at være almindeligt i Tyskland, hvor de er bestemte til at „fornøje Børn i Juletiden“.

Juletræet synes at være opstaaet i Elsass; ca. 1600 fortæller det i hvert Fald derfra, at der inde i Stuen blev stillet et Træ op Juleaften. Det blev pyntet med Æbler, Oblater, Roser af manganfarvet Papir, Guld-papir, Sukker-godt o. m. m. — I Begyndelsen havde Juletræet mange Modstandere. En Præst var f. Eks. meget forarget og kaldte det „Børneværk“. En Forfatter kaldte det Afguderi og mange andre fordømte det. Juletræet havde altsaa ikke til at begynde med Gejstlighedens Bevaagenhed, hvilket tyder paa, at det er af folkeligt Udspring. Det var aabenbart lige fra Begyndelsen specielt Børnenes Træ, og med dem som Forbundsfæller har det siden erobret en hel Verden.

Der skulde imidlertid gaa lang Tid, før man fandt paa at smykke Træet med tændte Lys — det var mest Æbler, Kager, Sukker-godt og lignende.

Nu bruges Juletræet som et godt kristent Symbol paa fælles Glæde. Dets Sejrs-gang synes uimodstaaelig. Stjernen i Toppen symboliserer Stjernen, der fødtes i Jesu Fødselstid. Industrien har nu sørget for „Englehaar“ og lignende Symboler til dets Udsmykning; men Jule-nissen kan dog ogsaa optræde forneden paa vore Jule-træer, og alt dette synes at forliges godt, hvilket ogsaa er historisk berettiget. Det er muligt, at vort Juletræ er et Resultat af Forestillinger om og Skikke med Majtræet og Majgrenen og Forestillinger om Livstræets Tilknnytning til Kristi Kors. Lysene kom senere til, det var jo Skik at tænde mange Lys Juleaften, og først da gjordes Juletræet til det, det er for os. „Livstræet“, der ellers saa ofte afbildes med Fugle paa Grenene, har som Juletræet faaet disse erstattet med tændte Lys — som Ingemann saa smukt synger:

Grenen fra Livets Træ staar skønt,
med Lys som Fugle paa Kviste.

lille-M.

Ønsk
Julegaver
 fra dit
 Depot...

Pigespejderdepotet

Linnsgade 6 . København Ø

Rygsæk, firkantet.....	Kr. 16,75
Rygsæk, Meiss, lille	- 25,50
— — stor	- 27,50
Tornysterrygsæk.....	- 17,60
Spejderrygsæk	- 13,35
Tværsæk, lys.....	- 5,25
— graa.....	- 8,00
— m. 2 Lynlaase....	- 12,50
— brun	- 10,60
Tofarvede Knobbaand.....	- 0,85
Trilles nye Kortserie	
„Tinka tager Duelighedstegn“ -	0,85
Skriv dine Julehilsner paa	
Spejderjulekort, 4 Stk.	- 0,25
— 3 Stk.	- 0,25
— 10 Stk. m. Kuv. -	1,00
Husk i Aar at faa Pigespejder	
Lommebogen 1947.....	- 2,00
og Kalenderen 1947	- 1,50

Det danske Pigespejderkorps Adresser

KORPSRAADETS FORMAND

Overlæge P. Guildal, Vesterled 29, Kbhvn. Ø.

BESTYRELSENS FORMAND

Fru Suzanne Lassen, Nyhavn 63, Kbhvn. K.

SPEJDERCHEF

Fru Hanna Holmblad Lund, Korpskontoret, Læssøegade 199, Odense. Telf. 7104. Postgiro 86000.

SOUSCHEF

Frk. Märta Stjernswärd, Lundsgade 6, Kbhvn. Ø.

REDAKTION AF „PIGESPEJDERNE“

Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup, hvortil alle Bladbidrag sendes inden den 5. i hver

Maaned, hvis de skal naa at komme i Betragtning i det først udkommende Blad.

INTERNATIONAL COMMISSIONER

Komtesse Naka Haugwitz, Spejderskolen, Korinth.

POSTBOX

Fru Ellen From Petersen, Stationen, Maaløv.

PIGESPEJDERDEPOTET OG KONTOR

I KØBENHAVN

Lundsgade 6, Kbhvn. Ø. Telf. Øbro 8383.

Postgiro 40673. Korpssets: 38427.

REDAKTION AF FØRERBLADET

Læssøegade 199, Odense. Postgiro 33633. Alle Bidrag til Bladet sendes inden den 25. i Maaneden for at kunne komme med i det først udkommende Blad.